

ønsker en bisidder. I forbindelse med orienteringen af barnet om de påtænkte foranstaltninger skal sagsbehandleren være opmærksom på, om barnet eventuelt har behov for personlig støtte fra en udenforstående. Sagsbehandleren bør i givet fald medvirke til, at barnet får den nødvendige støtte. Hvis der allerede i barnets omgivelser er en person, som barnet føler sig tryk ved, og som er villig til at påtage sig opgaven, vil dette være en oplagt løsning. Er det ikke tilfældet, må sagsbehandleren på anden måde søge at skaffe barnet den fornødne støtte. Det kunne eventuelt ske gennem formidling af samtaler med rådgivere uden for kommunen f.eks. i de særlige amtslige rådgivningscentre.

Socialministerens svar på spørgsmål 61 (L 214 – bilag 77)

Spørgsmål 61:

På hvilken måde agter ministeren at sikre barnets samvær og kontakt med andre end forældrene, herunder mulighed for kommunikation?

Svar:

Efter lovforslaget er det alene forældrene, der tillægges en egentlig ret til samvær og kontakt med barnet eller den unge under anbringelsen.

Bedsteforældre, andre nære pårørende, na-boer og andre personer i barnets eller den unges dagligdag kan have haft tætte relationer til barnet eller den unge, som det kan være af stor betydning at opretholde under anbringelsen uden for hjemmet.

Socialministeriet vil derfor i den kommende vejledning fremhæve, at kommunalbestyrelsen skal være opmærksom på, at det er vigtigt for et barn eller en ung, der bliver anbragt uden for hjemmet, at fastholde relationerne til det hidtidige nære miljø, der som nævnt omfatter langt flere personer end forældrene.

Kommunalbestyrelsen skal således under hensyn til formålet med anbringelsen sørge for, at barnets eller den unges forbindelse med andre nærtstående end forældrene holdes ved lige i det omfang, det findes at være til gavn for barnet eller den unge. Kommunalbestyrelsen må derfor være opmærksom på barnets egne ønsker om kontakt med andre end forældrene.

Et særligt behov for at støtte kontakten til andre end forældrene kan opstå i situationer, hvor den ene af forældrene eller begge er fraværende eller selv ude af stand til at være sammen med barnet eller den unge, f.eks. på grund af fængsling. Også i tilfælde, hvor barnets eller den unges anbringelse er begrundet i meget alvorlige overgreb fra forældrene, kan det være af væsentlig betydning for barnet at opretholde sit tilhørsforhold til hjemmemiljøet ved kontakt med andre nærtstående.

Barnets eller den unges kontakt med andre end forældrene er blandt de spørgsmål, det under anbringelsen vil være nærliggende at drøfte med indehaveren af forældremyndigheden. Kommunalbestyrelsen må for at undgå konfliktsituationer, der kan skade barnet eller den unge, være opmærksom på tilkendegivelserne fra indehaveren af forældremyndigheden med hensyn til barnets eller den unges forbindelse med andre nære pårørende m.v.

Kommunalbestyrelsen har imidlertid efter lovforslagets § 66, stk. 1, beføjelse til at træffe beslutninger om barnets eller den unges forhold under anbringelsen, herunder om samvær eller kontakt med andre end forældrene. Dette gælder såvel de tilfælde, hvor kommunalbestyrelsen – af hensyn til formålet med anbringelsen – mod forældremyndighedsindehaverens ønske træffer beslutning om, at en kontakt mellem barnet eller den unge og en pårørende eller en anden person skal opretholdes, som de tilfælde, hvor der træffes beslutning om at begrænse eller afbryde en kontakt, som forældremyndighedens indehaver ønsker opretholdt.

Kommunalbestyrelsens beslutninger om barnets eller den unges samvær eller kontakt med andre end forældrene skal indeholde en begrundelse og kan – i lighed med andre beslutninger under anbringelsen – af forældremyndighedsindehaveren og den unge, der er fyldt 15 år, påklages til det sociale ankenævn, jf. lovforslagets § 67 a, stk. 1.

For så vidt angår barnets eller den unges mulighed for kommunikation med andre end forældrene kan der henvises til, at i tilfælde, hvor det findes nødvendigt at afbryde forbindelsen mellem barnet og dets pårørende, sker dette som en beskyttelse af barnet. En sådan beslutning bør som udgangspunkt ikke medføre, at barnet afskæres fra at sende breve og postkort. Barnet kan – uanset den skadelige